

A FEGYELEM MEGALAPOZÁSA

MINDENKI előtt ismeretes és köztudomású, hogy a honvédség problémái között első és legfontosabb: *a fegyelem kérdése.* Fegyelem nélkül nincs hadsereg, nincs katonaság! Fegyelem az alapja minden fegyveres testület belső értékének és külső megbecsülésének is. Fegyelmezettség nélküli hadsereg a bomlást és a szétesést hordozza önmagában és sohasem válhatik az állam, a nemzet szilárd támaszává. Elvitathatatlan tehát, hogy a demokratikus Magyarországnak elsődrendű érdeke, hogy *új néphadserege* mind külső arculatában mind belső tartalmi értékében fegyelmezett legyen. A veszített háború után honvédségünk külső arculata siralmas képet nyújtott, a katonaság lerongyolódott és tulajdonképpen a semmiből kellett az új honvédséget megalapozni, kiépíteni és fejleszteni. A ruházat gyenge vagy selejtes volt, az öltözködés nem lehetett egységes. Sajnos, a volt gyenge vagy rossz ruházat, az öltözködés körüli nem teljes egyöntetűség, a felszerelés körüli hiányosságok a nagyközönséget a honvédség fegyelmének a megítélésében sokszor megtévesztették mert e külső szempontok a fegyelmezetlenség látszatát keltették a közönségen.

Nagy hiba volna azonban tőlünk, ha a fegyelemről való elmékedésünkben mi is csak a látszatot, a nem kielégítő öltözködést vagy a hiányos felszerelést kifogásolnánk. A külső szempontok tudjuk, hogy téves megítéléshez vezetnek. A hadsereg arról nem tehet, hogy a veszített és céltalanul folytatott háború után öltözködése még nem egységes, felszerelése hiányos. Igaz ugyan, hogy a honvédségnek külsőleg is mutatnia kell a fegyelmezettséget, amihez a kifogástalan öltözék és felszerelés hozzátartozik, ennél azonban sokkal fontosabb az, hogy *új honvédségünk lélekben és belső tartalmában legyen egységesen fegyelmezett!* Ezalatt a *kényszernélküli*, belső meggyőződésből fakadó, öntudatos fegyelem értendő. *Az igazi fegyelemnek ez az alapja.* Ha ez megvan a hadseregben, akkor egészséges a közszellem a honvédségben. A tartalmi érték ellensúlyozza a külső fogyatékoságokat. Szívesen szolgál mindenki, az alárendeltek szeretik, megbecsülik, tisztelik előljáróikat. Az előljárók és feljebbvalók nemcsak kötelességből, hanem természetesen, önmagátólértetődően, hiven és a legjobban, a legmegfelelőbbben gondoskodnak alárendeltjeikről.

Az úton már elindultunk efelé az állapot felé, de végleg még nem érkezünk célba. Hihetetlenül fontos nevelői és kiképzési munka vár ezen a téren a honvédségre. A régi honvédségben — mint tudjuk — kasztszellem uralkodott és ez a testület a zsarnokság és az önkényuralom vakeszkeje lett, mint ahogyan mondotta *Zentay Vilmos* hon-

védelmi államtitkár mult évben a sajtónak adott nyilatkozatában. A demokráciában az új honvédség vezetői gondoskodni fognak arról, hogy ez az állapot újonnan felépített hadseregünkben nem következhetik be. Biztosíték erre demokratikus honvédségünk legnagyobb vívmánya, az új nevelő-intézmény, amely garantálja a honvédség teljes demokratizálódását. Ennek keretén belül a nevelők és a kiképzők katonáinkba csak a nép érdekeit szolgáló engedelmesség, kötelesség-érzetét fogják belenevelni és a katonai kiképzéssel párhuzamosan egyben belenevelik a honvédekbe az emberiség és az igazságos gondolkodás motívumait is. Ezzel a magyarság számára a legszebb munkát végzik és kijátásaiiban felbecsülhetetlen szolgálatot tesznek népünknek. Eredményes munkájukkal lesz végleg új arculata a régítől gyökeresen különböző szellemiséggel az új honvédségnek.

Hála Istennek megszűnt már végre az az idő, amikor a honvéd nem gondolkodott, hanem csak vakon engedelmeskedett. Megítélésünk szerint az országnak nem gondolkodás nélküli „gépkatonák“-ra van szüksége, mert láttuk, hogy mire vezetett a Muszály Herkules módra történt gondolkodás nélküli céltalan küzdelem, amit a magyar bakának ezer kilométerekre kellett saját hazájának a határaitól megvívnia, azért, hogy a bennünket mindig kijátszó Németország átlukasztgatott arcvonalainak saját testével váljon gyászos foltozójává. A magyar nép tudta ezt. Érezte, hogy így van és mégis ment, ment, mert mennie kellett, mert nem volt szabad gondolkodnia, csak engedelmeskednie . . .

Rövid két esztendő leforgása alatt végre eljutottunk oda, hogy az új honvédségnek már más a színezete, más az arculata és megváltozott a szellemisége. Az új egyenruha praktikusabb, a kor követelményeihez alkalmazkodóbb, a szellem a régi kaszi-rendszerből eltérően demokratikus és a nép érdekeit szolgálja. Az idegen kultúrát végleg levetette magáról és népi eredetű tartalommal kezd telitődni. A fegyelem is lassan megszilárdul, megalapozódik. E helyen is hangsúlyozottan kiemelni kívánom, hogy szerény megítélésem szerint fegyelem csak egy van: a fegyelem! Szükségtelen és helytelen tehát „demokratikus“ fegyelemről beszélni, mert ez csak legtöbb esetben jogcím a fegyelmezetlenség takarására, leplezésére. (demokratikus fegyelem stb.) tartalmi vonatkozásban ez a fegyelem minőségi értékének a rovására megy. Valószínűnek tartom, hogy az új honvédségben itt-ott fellépő fegyelem lazulás is arra vezethető vissza, hogy egyesek saját önérdekük miatt a fegyelmet boncolgatták, szétszedték, összerakták, „analizálták“ és ezzel a honvédségben a fegyelmet mint egységes, összefogó katonai erőt meggyengítették. Szerencsére azonban ezek inkább csak szorványos jelenségek voltak. A fegyelmet egyes helyeken még alásta az a körülmény is, hogy a sajtóban a honvédséget több esetben alaptalanul is érték támadások. Közvéleményünkben ennek folyamányaképpen katonaelenés hangulat kezdett kialakulni, sok katonában pedig a honvédség irányában megrendült a bizalom és ez alapot szolgáltatott a fegyelmezetlenségre. Kétségtelen — és ebben remélem minden igaz magyar ember egyetért velem — országunknak fegyelmezett néphad-

seregre van szüksége. A központi kormányzat mellett valamennyi politikai párt ezt akarja, elvitathatatlan érdek tehát, hogy az új szemléletű és szellemiségű hadseregünknek *fegyelmezettnek kell lennie!* Csak fegyelmezett honvédség tudja betölteni magasztos hivatását, legyen az akár újjáépítési munka, vagy akár a Hon védelme

Mint mondtam sokat ártottak a fegyelemnek a honvédség ellen indított alaptalan sajtó-támadások. Egyes sajtó orgánumok a honvédséget kikezdték, aminek természeteszerű következménye volt, hogy a támadásokkal sokszor védtelenek elkedvetlenedtek és a legénység körében is felvetődött a bizalmatlanság kérdése. Még károsabb hatással volt a fegyelemre az, hogy voltak olyanok, akik a honvédség első küzdelmes éveiben azt hitték, hogy csak a „demokratikus“ bűvös varázsszót kell kimondaniok és máris minden jogtalan kérésüket teljesíteni kell. Előjárókat lehet felelőtlenül bírálgatni, kritizálni, bajtársak ellen vádaskodni, áskálódni . . . Ezek is azonban inkább csak efemer jellegű jelenségek voltak, de mindenesetre alkalmasak voltak arra, hogy ártsanak vele a honvédség tekintélyének és megbecsülésének.

A fentiekben vázolt mérgező métetlyt — bárhol is jelentkezne az a honvédségben — irgalmatlanul el kell távolítani. A fegyelmezetlenséget — ha a jóindulat és szép szó nem használ — megtorlatlanul hagyni nem szabad, mert nagyon jól tudjuk mindannyian, hogy a *fegyelmén áll vagy bukik a honvédség jövője.* A meglazult fegyelmet helyre kell állítani, még kell szilárdítani és fenn kell tartani! A honvédség csak ebben az esetben lesz azzá, amivé lennie kell: *mindannyiunk, szeretett magyar népünk szeméfenye.*

A fegyelmezett honvédség a nemzet lelki tükre, annak ötvözetét bemocskolni nem szabad, mert aki ezt teszi, az vét önmaga és a nemzete ellen.

Hogyan lehet helyreállítani, megszilárdítani és fenntartani a honvédségben a fegyelmet? Válaszunkat az alábbi pontokban adjuk meg erre:

1. Elsőrendű nevelő és kiképző gárda megszervezésével és kiépítésével. Ez egyetemes magyar nemzeti érdek, amit egy párt sem sajátíthat ki magának, hanem mindegyiknek kötelessége, hogy ezen munkálkodjék. Komoly eredmények vannak már ezen a téren. A honvédség szellemben és belső tartományban forradalmi átalakuláson ment keresztül és biztos úton halad a felé, hogy semmiféle próbatételnél a jövőben nem fog „csütörtök“-öt mondani.

2. A kormányzat és általában a politikai pártok, a sajtó, a nagyközönség, minden magyar ember támogassa a honvédséget országépítő felelősségteljes munkájában. Az új honvédség — a demokratikus rendőrséggel, karöltve — a fiatal magyar demokrácia éber, fegyveres őre akar lenni. Azt akarja, hogy az állam nyugalmanak és biztonságának fegyveres támasza és szilárd pillére legyen. Kétévi áldozatfeljes és küzdelmes munkája alapján joggal elvárhatja, hogy a jövőben alaptalanul támadások ne érhessék, mert ez alkalmas arra, hogy a megerősödő fegyelmet meglazítsa, aláássa. A fegyelmet meglazító és a

multat visszaszűrő szándékos reakciós törekvéseket pedig csirájában kell elfojtani és azok előidézőit kíméletlenül meg kell büntetni:

3. Nyomatékosan fel kell hívni a pártok figyelmét arra, hogy ne nyujtsanak segédkezet ahhoz, hogy az alárendeltek nem politikai vonatkozású, szolgálati ügyekben külső befolyásokat érvényesítsenek. A demokratikus honvédségben a „Szolgálati Rend” és a „Szolgálati Út” betartása jelenleg is érvényben van.

4. Tényleges szolgálatban csak *demokratikus gondolkodása és szociális érzésü*, önös anyagi érdekeket nem szolgáló, mind katonailag, mind szakmai vonalon *jól képzett, népszerű tisztek és tiszthelyettesek legyenek*. Az alárendeltekről a legjobb tudásunk szerint híven és lelkiismeretesen gondoskodni minden rendfokozatú és beosztású katonának *első és legfontosabb kötelessége!* A jó példaadás a legjobb nevelő eszköz.

5. Ne idegenkedjünk attól, hogy fenyítsünk, ha arra szükség van. A fegyelem megköveteli, hogy aki a parancsokat és rendeleteket nem teljesíti — ha már sem a figyelmeztetés, sem az intés nem használt — azokat meg kell fenyíteni, vagy a honvédségtől el kell távolítani.

A fentiekben nagy általánosságban igyekeztem körvonalazni azokat az irányelveket, amiket a fegyelem helyreállítása, megszilárdítása és fenntartása érdekében szem előtt kell tartani, ha azt akarjuk, hogy új honvédségünk valóban a nemzet és a magyar nép fontos alkotó tényezőjévé váljon.

Dr. Bognár Kálmán

GYALOGSÁG EGYÜTTMŰKÖDÉSE PÁNCÉLOS EGYSÉGEKKEL

A kiképzést folytató békehadserg elsőrendű feladatává kell, hogy váljék a fegyvernemek közötti összműködés gyakorlása. Ez különösen a gyalogság szempontjából igen fontos kérdés. A testvér fegyvernemekkel való szoros együttműködés óvja meg a gyalogságot az oknélküli súlyos veszteségektől, — írja a Harcászati Szabályzatunk. Úgy érzem, hogy ennek a mondatnak mély igazságában ma már senkisémit kétkedik.

Gyalogság és páncélos egységek szoros együttműködése csak abban az esetben valósulhat meg, ha mindkét fegyvernem már a békekiképzés alatt is nagy súlyt fektet az együttműködést célzó gyakorlatok tervezésére és végrehajtására. Ha Magyarországon jelenleg nem is tudunk a megfelelő harceszközök hiányában ilyen gyakorlatokat végrehajtani, mégis elsőrendűen fontos, hogy a parancsnoki beosztásban lévő vagy az abba törekvők foglalkozzanak ezzel a kérdéssel